

Kuch, kuch!

Sorry, ik wilde zeggen dat... Kuch, kuch, kuch!

Zo, ik denk dat ik eindelijk klaar ben met...

Kuch, kuch!

Nee, ik ben niet gek geworden. Hierbinnen ligt zoveel stof dat ik niet kan stoppen met hoesten. Het is maar goed dat je dit boek helemaal opengeslagen hebt. Dan kan dit verhaal een beetje luchten.

Een verhaal dat een paar dagen geleden begon... met een grote magische schoonmaak.

Klinkt leuk, hè, een magische schoonmaak? Nou, niet dus. Het is net een gewone schoonmaak, maar in plaats van een plumeau gebruiken we een toverstokje. Verder is het net zo saai.

‘Saai maar nodig,’ zei Sara Kazan, de beste leerling van mijn magische club.

Het maakte me boos, maar Sara had gelijk. Je zou eens moeten zien hoe ons hoofdkwartier

eruitziet. Het gaat om een betoverd landhuis waar we om middernacht bij elkaar komen om te leren toveren.

De laatste tijd was het zo vies dat het eerder walging dan angst opriep.

‘Het is hier viezer dan een boerderij met eenhoornvarkens,’ zei Angela Sesam lachend. Deze avond droeg ze een tutu, alsof ze een ballerina was. Vraag me niet waarom.

‘Je overdrijft!’ riep Marcus Pocus, mijn beste vriend. ‘Zo erg is het niet...’

Hij moest zijn woorden terugnemen toen we de slaapkamers gingen schoonmaken. De dekens waren bijna niet te zien door alle spinnenwebben. Aan de lampen hingen paddenstoelen. De kussens roken naar voeten.

Ongewassen, stinkende zweetvoeten.

‘Kuch, kuch,’ hoestte ik, waardoor er nog meer stof opdwarrelde. ‘Wacht eens, zou meneer Lookhoofd dit niet moeten schoonmaken?’

Zo heet de spookbutler die het enorme landhuis bewaakt.

‘Lookhoofd is op vakantie, liefje!’ riep iemand achter me. ‘Zijn nicht heeft hem uitgenodigd om een maand op haar gebraafplaats te logeren. Ik bedoel pegraafplaats. Verdorie, begraafplaats natuurlijk.’

Degene die achter me stond was mevrouw Pruijn, onze juf. Ik had haar nog nooit zo zenuwachtig gezien. Ze liep als een kip zonder kop door alle kamers terwijl ze tapijten uitklopte en spiegels opwreef tot ze glommen. Soms vergiste ze zich en begon ze de tapijten op te wrijven. Als ze ineens zou bedenken om een spiegel uit te kloppen, zou het helemaal misgaan.

‘Opschieten, liefjes,’ zei ze telkens weer terwijl ze haar vlekverwijderende spreuken blindelings afvuurde. ‘Het moet ferpect zijn voor onze gasten. Verdorie, ik bedoel perfect.’

Het waren geen gewone gasten, maar heksen en tovenaars, net als wij!

Dit jaar organiseerden wij namelijk het grote jaarlijkse heksenfestival. Een heleboel leerlingen van andere clubs zouden naar Maanstad komen om het weekend bij ons door te brengen.

Dat wil zeggen, als we alles vrijdag klaar zouden hebben natuurlijk. Maar dat leek me heel moeilijk. Vooral toen ik onder de bedden begon te vegen en er plotseling een enorme grijze rat onder vandaan schoot.

Maar wacht. Het was mijn kat Cosmo, die onder het stof zat en daardoor wel een gepaneerde bal gehakt leek.

Vrijdagochtend op school keek ik voortdurend uit het raam.

‘Juffrouw Groen,’ zei de juf streng tegen me. ‘Zou je zo vriendelijk willen zijn om eindelijk eens in de klas te landen?’

Het was niet zo dat ik op een bezem naar school was gekomen, maar ik zat gewoon te dromen.

Gelukkig was mijn juf mevrouw Pruim. In

de klas doet ze alsof ze streng is... en draagt ze haar lange haar opgestoken in een knot. Het zit strakker dan de legging van een superheld.

Degene die niet hoeft te doen alsof is de gemene Olivier Donker. Hij is niet alleen een pestkop, maar ook akelig nieuwsgierig. De laatste tijd houdt hij me voortdurend in de gaten!

Ik denk dat hij me er steeds meer van verdenkt dat ik een heks ben.

Hij gaf me een por met zijn elleboog. ‘Wat denk je daarbuiten te zien?’ vroeg hij. ‘Een vliegende koe?’

Nee, natuurlijk niet. We hadden bij fantasie-dierkunde geleerd dat die pas opstijgen als het avond wordt.

‘Wat heb jij daarmee te maken?’ antwoordde ik.

In werkelijkheid hoopte ik erop een groep heksen op hun bezems te zien landen.

‘Doe niet zo stom,’ lachte Marcus tijdens de pauze. ‘Denk je dat ze hier op klaarlichte dag naartoe komen vliegen? Ik weet zeker dat ze vermomd zijn zodat niemand ze ziet.’

Ik zuchtte. ‘Nou, dan hoop ik maar dat ze hier snel zijn. Ik kan niet wachten om te weten hoe het festival zal zijn.’

Natuurlijk wist Sara Kazan alles al tot in het kleinste detail.

‘Het is een vriendschappelijke wedstrijd tussen vier clubs uit de regio,’ legde ze aan ons uit. ‘Tijdens het weekend nemen de leerlingen

het tegen elkaar op om verschillende prijzen te winnen.’

‘Ik weet zeker dat wij ze allemaal winnen!’ riep Marcus. ‘Er is geen betere club dan die van ons.’

Sara keek hem een beetje vreemd aan, maar zei niets. Waar zou ze aan denken?

‘Ik hoop maar dat er een wedstrijd guacamole eten is,’ zei Angela.

‘Het zijn magische proeven,’ antwoordde Sara ongeduldig. ‘Toverstokjes richten, voorwerpen laten zweven, huisdieren trainen, een nachtelijke bezemrace... En natuurlijk strijden we om de Gouden Toverstok.’

‘De Gouden Toverstok?’ vroegen we tegelijkertijd alsof we een koor zingende heksen waren.

‘Precies,’ knikte Sara. ‘Dat is de prijs voor de club die een speciale proef voor het hele team wint.’

Angela zuchtte. ‘Misschien bestaat die uit het leegeten van een zwembad vol guacamole.’

‘Ja, hoor,’ snoof Sara. ‘Het gaat om een geheime uitdaging die het hele weekend duurt.’

‘Dan zou die dus kunnen bestaan uit... het eten van guacamole,’ hield Angela vol.

Ik dacht heel even dat Sara haar ter plaatse

in een avocado zou veranderen. Maar gelukkig werden we op dat moment afgeleid. Dat kwam doordat Olivier en zijn aanhangers naar het hek van het schoolplein renden.

Daar werd hard getoeterd.

‘Toeristen!’ schreeuwde Olivier. ‘Er zijn toeristen in de stad!’

Alle bezemstelen nog aan toe! Stel je voor dat Olivier onze gasten als eerste had gezien?

‘Vals alarm,’ zei Marcus, die achter hem tevoorschijn kwam. ‘Het is alleen een uitstapje van senioren.’

Inderdaad reden er drie bussen in een saaie kleur door het stadje. Een paar verschrompelde bejaarden fotografeerden alles wat ze door de ramen zagen. Maar dan ook echt alles. Zelfs de verkeerslichten. En als die van kleur veranderden, namen ze er nog een foto van.

Eerlijk gezegd wist ik niet wat er zo interessant aan Maanstad kon zijn. Toen ze ons bij het hek zagen staan, glimlachten ze en zwaaiden ze naar ons.

's Middags was ik in Slagroom en Chocolate. Zo heet de banketbakkerij van mijn ouders in het centrum van Maanstad. Ik keek de hele tijd door de etalageruit naar buiten.

'Wat doe je toch?' vroeg mijn moeder. 'Moet je niet oefenen voor de wedstrijd?'

Mijn hart sloeg een slag over, maar ineens herinnerde ik me dat mijn ouders wisten dat er een festival was. Ik had ze alleen verteld dat het om een rekenwedstrijd ging.

'Ja... natuurlijk,' stotterde ik. 'Ik ben aan het rekenen.'

Ik deed net alsof ik frambozentaartjes met citroengebakjes begon te vermenigvuldigen.

's Avonds vloog ik op mijn step naar ons clubhuis. Ik maakte me zorgen. Als de heksenleerlingen niet op tijd arriveerden, dan zou het festival niet doorgaan.

Uiteindelijk was ik degene voor wie het festival bijna niet doorging. Ik viel namelijk zowat van mijn step toen ik de drie bussen met toeristen door het bos zag rijden. Ze waren op weg naar het landhuis!

